

Ellers forstaar jeg ikke den stærke Forskel her i Stillingen i Fjor og i Aar. Om det nu kan siges, at der i det forløbne Aar er sket nogen Begivenhed, der kan foranledige saa mange ærede Medlemmer til at se ganske anderledes paa denne Sag, har jeg ikke kunnet skønne, uagtet jeg har fulgt Sagen med megen Opmærksomhed. Det eneste, jeg kunde tænke mig, der maaske kunde foranledige en Forandring i dette Tings Stilling, er en Række Møder, Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri som sædvanlig har holdt i den forløbne Sommer. Der blev ved hvert af disse Møder holdt et meget vel ordnet, klart og godt Foredrag, saa vidt jeg erindrer af Fællesrepræsentationens Sekretær, som gik imod den her foreslaaede Ordning af Ulykkesforsikringsagen, og der blev som sædvanlig vedtaget en lang Række Resolutioner, hvoraf mange ogsaa angik dette Spørgsmaal. Men da dette gentager sig Aar efter Aar uden at efterlade sig videre Følger, har jeg ikke tillagt det saa afgørende Betydning, at det kunde forandre dette Tings Stilling til Sagen. Og hvad angaar den Behandling, Landstinget har undergivet Forslaget, har jeg forgæves lyttet efter Røster, der gik ud paa at paa-vise, at Landstinget har gjort Forslaget ubrugeligt. Jeg er ganske vist ikke fuldt ud enig med det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) i, at alle de Forandringer, Landstinget har foretaget, skulde være Forbedringer; der er enkelte Ting, jeg for mit Vedkommende gerne vilde have renonceret paa, men jeg har ikke kunnet se det saaledes, og jeg har ikke hørt, at nogen har villet hævde, at der fra Landstingets Side er gjort saadanne Overgreb, eller at der er ført saadanne Ting ind i Lovforslaget, at det derved skulde blive i væsentlig Grad mindre acceptabelt, end det var tidligere.

Men hvad er det saa, man vil? Jeg kan ikke skønne rettere, end at det maa udtrykkes deri: man vil ikke have denne Lov. Men hvorfor vil man ikke have den? Er det, fordi man nu er kommen til Erkendelse af, at dette at lovgive om en hel eller delvis økonomisk Erstatning til de Arbejdere, der miste Liv eller Helbred under Udførelsen af deres Arbejde, er en for Lovgivningsmagten overflødig Gerning? Er det den Erkendelse, man er kommen til? Det har jeg i alt Fald aldrig hørt før, og jeg tvivler paa, at noget Medlem af dette Ting har tilstrækkeligt Mod til at staa op og paastaa, at det er en overflø-

dig Gerning at lovgive derom. Jeg skal selvfølgelig ikke indlade mig paa at gaa alt det Pindehuggeri igennem, som jeg har været Vidne til under disse Dages Forhandling om Loven; men jeg skal kun nævne et Par Anker, som for mig staa som de væsentligste, og først og fremmest da den, at man siger, at dette Lovforslag sætter Skel mellem Landets Arbejdere, at det udelukker saa og saa mange fra at blive forsikrede. Ja vel, det er selvfølgelig, og saaledes vil det altid blive, i større eller mindre Omfang, med saadanne Love. Derfra kan man undtages et Par Forsøg, som ere gjorte, og som de Herrer heller ikke have villet være med til — et Par Forsøg paa at tage alle med. Det ene var et Lovforslag, som hed „Forslag til Lov om Ulykkesforsikring for det danske Folk“, og som blev forelagt i Fjor af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Wulff), og det andet var et lignende Forslag, der hed „Forslag til Lov om almindelig Ulykkesforsikring“ og blev stillet af de socialdemokratiske Repræsentanter her i Tinget. Begge disse Forslag havde hver for sig det ubestridelige Fortrin, som jeg selvfølgelig ogsaa sætter Pris paa, at de tog alle med; men jeg er for øvrigt enig med de Herrer om, at intet af disse Forslag var acceptabelt eller indebar saadanne Muligheder, at der overhovedet for Alvor kunde være Tale om dem som et Forhandlingsgrundlag. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det Forslag, som blev stillet af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds, fordi jeg, hvad maaske en Del af de Herrer vide, ret udførlig udtalte mig om dette Forslags Dyder og Lyder ved dets første Behandling. Om de Herrer Socialdemokraters Forslag har jeg ingen Sinde sagt et Ord, og jeg skal ogsaa her indskrænke mig til den eneste Betragtning, som jeg tror, de Herrer Forslagsstillere selv vilde være enige med mig om: at dette Forslag stillede saa enorme Krav til Statskassen, at det sikkert vilde være længe, inden man kom til at fyldestgøre dette Formaal, saaledes som de vilde have det fyldestgjort. Disse to Forsøg ere de eneste, der ere gjorte paa at tage alle med. Jeg er ganske enig med de Herrer i, at det er uheldigt at drage et saadant Skel, at udelukke nogle og ikke tage alle med; men vil man ind paa at tage alle med, maa man ogsaa ind paa noget ganske andet end det, der her er Tale om. Man maa saa ind paa noget, der kræver Penge, saa det klodser noget. Det er dog ikke det værste